

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Schiller, Friedrich.; efter Schillers Original og A. Rombergs Musik oversat ved Sander ; Opført i det Venskabelige Selskab den 15de Februari 1818.

Titel | Title:

Barnemorderinden : en lyrisk Monolog

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Andreas Seidelin, 1818

Fysiske størrelse | Physical extent:

7 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Barnemorderinden.

En lyrisk Monolog,

efter Schillers Original og A. Rombergs Musik

oversat ved

Sander, Professor.

Opført i det Venkabelige Selskab

den 15de Februari 1818.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Andreas Seidelin.

STAMM-RECHEN-ART

von
Johann Heinrich Lambert

1770

1770

Sys! jeg hører Dødningsklokken ringe:
Dg min Skjebne har fuldbragt sit Værk!
Nu, velan da! Nu, som Himlen byder:
Gravledsager, op, til Høien hen!
Verden, tag de sidste Afskedstaarer;
Disse Kys, o! Verden, tag endnu!
Al din Trolddom o! hvor den beruste!
Dog min Gjeld, o Morder, er betalt. —
Farer vel, I Jordens Trylleries,
Som jeg skuffet bytter mod en Grav;
Farer vel, I Glædens Foraarstimer,
Der saa tidt henrykte mig, som Nøe;
Farer vel, I Salighedens Drømme,
Phantasiens meest udvalgte Børn!
Al! de døde brat for Morgenrøden,
For ret aldrig her at see vor Soel!
Festlig skjon ved rosenrøde Sløiser,
Var jeg da hiin Ukylds Svanedragt;

Og i blonde Poffers løse Ringe
 Saae selv Baarens Roser gjerne sig.
 Rødsel! . . . mig, til Afgrundsoffer viet,
 Pryder end den svanehvite Dragt?
 Ak! men ak! . . . ei røde Sløiser mere,
 Kun det sorte Dødens Baand. —
 Ynker mig, I daddellose Dvinder,
 I, hvis Ufkylds Villie blomstrer end,
 Som en Gud til Barmens omme Bølger
 Gav urokket Heltetmod og Kraft!
 Skjændsel! sølt har dette bløde Hjerte;
 Og mit Hjerte skalde dræbe mig!
 Bee! den falske Smigrers Smil og Taarer
 Har inddyffet Hannas Dyd! —
 Ak! maaskee omslagrer den Forræder
 Alt en anden; glemmer, Hanna, dig;
 Spøger glad, mens Du til Graven vanker,
 Bed den Armes letbedragne Bryst;
 Leger da med Vigens favre Poffer;
 Røver Kys, hun villig byder ham,
 Mens nu snart fra Dødens sorte Tæppe
 Alt dit Blod neddryppe skal!
 Wilhelm, Wilhelm, Givnem Forderiget
 Følge Dig Din Hannas Sorgesang:
 Og min Dødningklofkes huule Tone
 Ramme flux dit Dre med sin Stræk!
 Hører Du fra Møens hulde Læber
 Kjærlighedens søde Duelyd;
 Slaae hiint Minde Dig med Helvedsqualer
 Midt i al din Bellyst ned!

Ha, Forræder! Ei din Hannas Smerte?
 Ei din Piges Skjændsel, haarde Mand?
 Ei hiint Bæsen under dette Hjerte?
 Ei, hvad Løv og Tiger smelte kan? —
 Nei! han seiler! iiler stolt fra Kysten!
 Mine Blikke mørknes meer og meer!
 For de Skjønne hist i Hovedstaden
 Sparer han sit falske Smil. —
 Og den Spæde! i sin Moders Arme
 Laae han der, i Uskylds gyldne Røe;
 Og saa saver, som en Morgenrose,
 Smilte da det hulde Barn til mig.
 Rædsomt, . . . yndigt, . . . talte Vilhelms Billed
 Her af alle Drengens Træl til mig! —
 Den omspændte Morderbarm oprører
 Elskovs fulde Raserie?
 Qvinde, hvor er min Fader? nynned
 Nu hans Uskylds tavse Tordensprog,
 Qvinde, hvor er din Rage? gjentød
 Hver en Braae i Hannas Hjerte nu!
 Bee! fortabt skal du din Fader søge,
 Som maaskee alt favner andre Børn!
 Skal forbande Hannas glade Time
 Naar et Skjændselnavn betegner Dig!
 Af! din Moder? Afgrundsqval i Brystet, . . .
 Gensom . . . sidder hun i Verdens Alt;
 Tørster evig ved hver Glædes Kilde,
 Som din Fødsel beedst forgifter mig!
 Af! din kjære Vængselsstemme maler
 Mig min Ungdoms tabte Paradiis:

Og selv Dødens bittre Pile saare
 Mig ved hvert dit Aashns søde Smil!
 Afgrund, Afgrund, hvor jeg Dig skal savne;
 Afgrund, hvor mit Die skuer Dig!
 Eumeniders Piinsler dine Kjærtegn,
 Da hiin Vilhelms Læbe ligner din!
 Vilhelms Løfte tordner atter frem af Graven;
 Evig, evig myrder Mceneed os;
 Her omslynged mig den Hydra
 Og suldsført var Barnets Mord! —

Wilhelm, Wilhelm, gennem Torderiget
 Sage Barnets grumme Skygge Dig;
 Favne Dig med fivte, kolde Arme;
 Vække Dig af Fryd ved Tordenstrald!
 Selv hin Himmels Stjernevrimmel funkle,
 Som dit Barns det sidste, matte Blik;
 Thi det møde Dig i blodigt Smykke;
 Skræmme Dig fra Paradiset bort!
 Der det laae, et Liig, for mine Fodder:
 Kold, forstenet, med forvirret Sind
 Saae jeg nu den Bæk af Blod henrisle;
 Og mit Liv selv flød med Bækken hen! —
 Rædsomt banker alt min Dommers Sending,
 Stærkere mit Bryst!
 Freidigt fløi jeg,
 I det kolde Dødens Favn at slukke
 Al min Flammequal! —
 Wilhelm, Wilhelm, Gud i Himlen kan tilgive:
 Dig tilgav den saldne Møe!

Ja, mit Had skal Jordens Mulm begrave!
 Hæv dig, Flamme, gjennem Baalet op!
 Hæld mig! Vilhelms Breve lue;
 Vilhelms Eed fortære Ildens Magt!
 Vilhelms Billed, hvor det høit opflammer,
 Som paa Jorden var mig dyrebart! —
 Stoler ei paa Baarens Ungdomsrosen;
 Stoler, Søstre, ei paa Mandens Eed!
 Ynde blev min Ustylds lumste Klippe:
 Dog paa Høien her jeg bander den! —
 Taarer? Taarer i min Bøddels Die?
 Kast et Klæde for mit mørke Blik!
 Ei en Villie mægter Du at plukke?
 Blege Bøddel, skjelv kun ei!

K o r.

Gud i Himlen kan tilgive!

